

Po Bazilikos skliautais

Krekenavos Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų, Upytės Šv. Karolio Boromejaus ir
Vadaktėlių Šv. Jono Nepomuko parapijų leidinys

Vasarą didžiausias rūpestis būdavo, kad šulinyje nepritrūktų vandens. Vaiko rūpestis, nusižiūrėtas nuo suaugusiųjų. Žaidimams po pievas nepasiilgdavau lietaus, tuo metu dar nevairavau automobilio, tad nerūpėjo dulkantys žvyrkeliai. Kokia bus vasara Dievo ir mūsų patirtyje, Jam geriausia žinoti. Mums tik reikia išlikti atviriems Jo valiai, Jo žodžiams ir pasitikėti Dievo Meile ir Apvaizda. Vandens reikia augimui. Mūsų Stebuklingoji Krekenavos Dievo Motina pavadinta Malonių Versme: tai iš versmės teka vanduo, malonės vanduo. Ir reikia, kad nenustotų tekėti į mūsų širdis, į mūsų gyvenimus, į mūsų šeimas, į mūsų parapijas, į mūsų bendruomenes, į mūsų valstybę. Kitaip nebebus augimo, neturėsime jėgų atlaikyti aplinkos atšiaurumą, ir atėjus metui, neturėsime vaisių.

Gegužės mėnuo buvo nelengvas, ypač Krekenavos parapijai. Nelengvas tuo, kad reikia susitaikyti su esminiais, o ne kosmetiniais, pokyčiais. Po Velykų suformuluota parapijos misija jau duoda vaisių. Ji atsako mums ir kitiems į klausimą, kas esame, norime ar greičiau turėtume būti kaip tikėjimo ir Jėzaus mokinių bendruomenė. Šitoks virsmas – ne kiekvienam, ypač sunku tiems, kurie mano, kad jau yra užaugę, jau yra tobuli, jau viską žino, ir belieka tik prižiūrėti, kad ir kiti eitų doros, tiesos ir meilės keliu. Tačiau Evangelija mus kviečia nuolat atsinaujinti, nuolat atsiversti, pripažinus savo visapusišką ribotumą artintis prie Gailestingojų Dievo meilės atsiprašant, dėkojant, prašant ir užtariant. Turime neapleisti maldos, nenustoti melstis vieni už kitus, kad tapimas Jėzaus mokinių bendruomene paliestų kuo daugiau širdžių ir padaršintų eiti nuolatiniu atsivertimo, šventėjimo ir tobulėjimo keliu. Tikėjimas yra ne tikslas, tikėjimas yra kelionė. Tikslas visuomet yra tas pats – būti kuo arčiau Jėzaus ir eiti ten, kur Jis veda. Pokyčiai mus gąsdina, tai savotiškos krizės. Bet ar ne krizę išgyvena dygstanti sėkla? Ar ne krizę išgyvena iš motinos įsčių gimstantis žmogus? Ar ne krizę išgyvena darželį pabaigęs ir mokyklą pradėjęs, mokyklą pabaigęs ir savąjį gyvenimo kelią besirenkantis žmogus? Ar ne krizę išgyvena naujai susituokusieji, kada, gyvenę po vieną, turi išmokti gyventi kartu? Ar ne krizė – pabaigti darbinę karjerą ir išmokti ilsėtis ir džiaugtis gyvenimu senatvėje? Ar ne krizė yra silpstančios kūno jėgos, įvairios ligos ir išbandymai, kurie dar kartą primena, koks trapus žmogaus kūnas ir žemiškas gyvenimas, bet kokia stipri gali būti siela ir viltis, kad esame kviečiami Amžinybei? Visos šios ir panašios krizės

yra virsmo laikas, nestabilumo laikas, po kurio dažniausiai tampame pasikeitę, perkeisti. Svarbu nesipriešinti, mokėti priimti atvira širdimi ir su pasitikėjimu, kad Viešpats mus veda, augina ir lydi mylėdamas ir atleisdamas.

Krekenavos parapijos bendruomenė pastaruoju metu turėjo nemažai progų parodyti, kad palengva bręsta, sąmonėja, tampa ne „paprotoniais vartotojiškais katalikais“, bet sąmoningais Evangelijos apšviestais tikėjimo žmonėmis. Kokia iš tiesų yra parapijos bendruomenė, geriausiai ir gražiausiai parodo sekmadienio šventosios Mišios, kaip jose meldžiamės, giedame, įsijungiame į įvairias tarnystes. Kai kas nors apsilankę mūsų šv. Mišiose sako: „Čia kitaip... Jūs kitokie... Čia labai jauku, įdomu ir gera“, svarbu, kad tas „kitaip“ ir „kitokie“ būtų Jumyse ir su Jumis patiriamas Dievo Artumas ir Meilė. Žmonės ištroškę autentiško tikėjimo liudytojų. Jie nenori bažnyčioje rasti minios tarp savęs nesusijusių individų, jie nori rasti Dievo vaikų šeimą, bendrakeleivių grupę, Kristaus Mistinio Kūno narių bendruomenę. O tai nelengva. Bet labai norint, Dievui, Marijai ir šventiesiems padedant, įmanoma pasiekti.

Mūsų misija

Krekenavos Švč. Mergelės Marijos Ėmimo į dangų parapija yra Stebuklingosios Dievo Motinos – Malonių Versmės, šv. Antano Paduviečio užtarimo lydimą;

per Krikštą Šventosios Dvasios pripildyta;

Dievo žodžiu, Eucharistija, sakramentais ir malda maitinama;

tai prisikėlusio Jėzaus Kristaus mokinių bendruomenė, liudijanti Dievo gailestingumą artimo meilės tarnystėje, atvira piligrimystei, skelbianti Jo Evangeliją ir kviečianti gyventi Dievo karalystės viltimi.

Kad galime būti bendruomene, matosi ir Vadaktėliuose bei Upytėje. Taip gražiai Vadaktėlių tikintieji ilgai ruošėsi ir daug tvarkėsi, sutiko vyskupą, šventė atlydus ir priėmė Sutvirtinimo sakramentą. Nereikia bijoti tiesos, kad mūsų mažai, kad mes ne viską galime, bet ir du ar trys, susirinkę Jėzaus vardu, yra su Jėzumi. Reikia tik nesumaišyti, vardan ko susirenkame. Visada rinktis kartu *vardan Jėzaus*. Moka rinktis ir kartu melstis Upytės tikintieji, visą gegužę dalyvavę gegužinėse pamaldose. Bet kokioje šeimoje auginant vaikus, reikia siekti, kad jie su laiku įgytų vis daugiau savarankiškumo, žinoma, kartu ir atsakomybės. Svarbu, kad neatsitiktų taip, kaip dažnai atsitinka – beaugdami norime būti vis labiau savarankiški, bet kuo mažiau atsakingi, ir tada nevyksta tikrasis brendimas, ar tai asmens, ar tai bendruomenės.

Didžiausias rūpestis vaikystėje, o ir dabar, – kad vasarą šulinyje nepritrūktų vandens: ir to vandens, kurio

reikia, kad augtų mūsų daržai, laukai ir sodai, bet dar labiau – to malonių vandens, kad augtume ir stiprėtume mes ir mūsų sielos. O Stebuklingoji Krekenavos Dievo Motina – Malonių Versme, tegul per Tave teka Tavo Sūnaus, Jėzaus Kristaus, Gailestingumo ir Meilės vanduo.

*Maldoje su Jumis,
kun. Gediminas Janėnas*

P. S. Nuo birželio 26 d. iki liepos 23 d. Šiaurės Amerikos Ateitininkų federacijos vardu esu pakviestas kapelionauti Dainavos stovykloje Mičigano valstijoje, JAV. Kelionę ir visas išlaidas apmoka tie, kurie kviečia, o man tai puiki proga nors kuriam laikui pakeisti aplinką, atnaujinti ryšius su brangiais žmonėmis už Atlanto. Nepalieku Jūsų vieny: kun. Saulius Černiauskas, Panevėžio kurijos kancleris, maloniai sutiko mane pavaduoti. Prašau visų supratingumo ir kantrybės išpildant šv. Mišių, sakramentų teikimo ir įvairių patarnavimų tvarkaraštį. Visus klausimus derinkite su klebonijos raštine, o kas gali palaukti iki mano sugrįžimo, tegul ir palaukia. Ir išvykęs esu Jūsų visų klebonas, tad pažadu vykdyti savo pagrindinę tarnystę – melstis už man patikėtus parapijiečius. Ačiū ir už Jūsų nuolatines maldas, palaikymą ir supratingumą.

Ištrauka iš Michael White ir Tom Corcoran knygos „Katalikiškos parapijos istorija. ATSTATYK: tikinčiųjų pažadinimas, prarastųjų paieška, pastangos, kad Bažnyčia būtų reikšminga“

..... Knygos pradžia ankstesniuose laikraščio numeriuose (nuo 2014 m. gegužės mėn. Nr. 29)

Trečioji dalis: STRATEGIJOS KŪRIMAS

6. „Kvaily, tai juk savaitgalis!“

Tarp daugelio parapijos veiklų nė viena nėra tokia gyvybiškai svarbi ir bendruomenę kurianti kaip sekmadieninis Viešpaties dienos šventimas. (šv. Jonas Paulius II)

Kun. Michael: *Praėjusių vasarą dalyvavau giminės ir draugų sambūryje viename paplūdimyje. Mūsų buvo apie 30 žmonių. Kada atėjo sekmadienio rytas, kai kurie miegojo, kiti išėjo pasimankštinti, dar kiti išėjo pabėgioti, vienas skaitė laikraštį ir žiūrėjo sekmadienio ryto televizijos programą. Didžioji grupės dalis atliko metinį ritualą apsilankydami blyninėje.*

Norite žinoti, ko ši airių ir italų kilmės amerikiečių, daugiausia pabaigusią parapijines mokyklas, katalikų grupė nedarė? Nėjo į bažnyčią.

Jums gali kilti klausimas, ką aš dariau, aptikęs tokį savos giminės nubažnytėjimą? Lengviau atsikvėpiau. Ačiū Dievui, jie nėjo į bažnyčią. Bent jau į to miestelio parapijinę bažnyčią. Ir aš žinau, apie ką aš kalbu. Nes aš ten nuėjau.

Ankstesniais metais ši bažnyčia būtų buvusi perpildyta vasaros sekmadienių rytais. Dabar nebėra. Buvo užtektinai tuščių vietų atsisėsti. Ir susirinkusi grupė buvo senimas, senimas, senimas.

Prie durų mane pasitiko suirzęs maršalka. Visi kiti vengė bet kokio akių kontakto su manimi. Daug labiau nei kitose bažnyčiose, kuriose apsilankydavau, ši bendruomenė demonstravo „mes-jūs“ laikyseną (kas atrodė dar ironiškiau, suprantant, kad tai yra kurortinė bendruomenė). Šimtas kitų mažų detalių, tokių kaip įvairios maldelės, kurias „vietiniai“ meldėsi prieš Mišias, kurių kiti nesuprato ir nežinojo, apie ką jos, arba tas neįprastas būdas, kuriuo jie pasiuntė aukų krepšelį per rankas, tokiems apsilankiusiems kaip aš, sakė: „Tu čia nepriklausai“.

Nebuvo įžangos giesmės, nes vargonininkė pavėlavo. Kadangi vargonai buvo presbiterijoje, buvo aiškiai matyti, kad jos ten nėra. Ir taip pat aiškiai galėjom matyti, kaip mūsų sėkmė dinga, kada ji pasirodė (per pamokslą) ir ėmė skambėti muzika. Senas repertuaras tradicinių

giesmių, kurias visi žino, bet niekas nemėgsta. Niekas negiedojo ir net nebandė vaizduoti, kad gieda, išskyrus pačią vargonininkę, kuri skambėjo kaip Vagnerio atlikėja (jai tikrai nereikėjo įjungti mikrofono) ir, atrodo, kad jautėsi labai gerai, jog niekas negieda, išskyrus ją.

Skaitovas perskaitė skaitinius taip, kad nekilo nė menkiausios abejonės, jog jis niekada nėra matęs tų tekstų anksčiau. Mišias aukojęs kunigas nebuvo klebonas, bet kažkoks kitas kunigas, kuris nesivargino prisistatyti, kas jis toks. Jis tiesiog manė, kad mes visi ir taip žinome ir kad tai bet koku atveju nesvarbu. Tai, kas jis buvo, ar tai, ką jis norėjo pasakyti, atrodė didžiai nereikšminga susirinkusiai bendruomenei. Kaip vėliau paaiškėjo, jis buvo keliaujantis misionierius, tądien atvykęs rinkti aukų misijai, apie kurią taip ir neužsiminė nė vienu žodžiu, kam ji skirta. Jis pradėjo žodžiais: „Jūsų klebonas jus myli, taigi prašė manęs nekalbėti daugiau nei penkias minutes“. Sėdėjęs prieš mane žmogus pusbalsiu replikavo: „Jeigu jis tikrai mus mylėtų, būtų pasakęs tau visai užsičiaupti“. Pamokslininkas tęsė cituodamas Evangeliją – kitą negu ką tik mes girdėjome perskaitytą – ir tai buvo aiškus ženklas, kad jo homilija yra pritaikyta visiems gyvenimo atvejams. Paskui jis pasakė daugybę atsidūsėti verčiančių juokų ir užbaigė norėdamas sukelti kaltės jausmą dėl alkanų vaikų. Pagalvojau, kad jis tikriausiai kur nors rūpinosi pamaitinti vaikus.

Tuo pat metu maršalkos dalino vokelius, kurie turėjo padėti mums išsivaduoti iš kaltės, pasižadant paremti šią misiją. Kas svarbiausia, niekas nekreipė į tai jokio dėmesio. Jie žiūrėjo į lubas arba grindis, kalbėjosi vieni su kitais, paėmę voką numesdavo jį po kojomis, nekreipė jokio dėmesio į kalbantįjį.

Kai baigėsi pamokslas, likusios Mišios praėjo tokiu greičiu, tarsi bažnyčia degtų. Kuomet priėmęs Komuniją

Sveikiname naująjį Kauno arkivyskupą Lionginą Virbalą SJ

Džiaugiamės, kad du metus turėjome jį kaip ganytoją Panevėžio vyskupijoje. Iki naujojo ganytojo paskyrimo, vyskupas Lionginas ir toliau lieka mūsų vyskupu. Neužmirškime jo maldose, o taip pat melskimės už Šventąjį Tėvą, kad paskirtų patį tinkamiausią ganytoją mūsų vyskupijai.

grįžau į savo suolą, jis buvo tuščias. Likusieji tikintieji dar mažiau kreipė dėmesio į skelbimus, kuriuose ir vėl buvo kalbama apie pinigų aukojimą, tik šį kartą paraprijos projektams.

Po palaiminimo, vietoj to, kad palinkėtų eiti ramybėje ir tarnauti Viešpačiui ar skelbti Evangeliją, kunigas sakė, kad nepamirštume, jog paplūdimyje yra vyksta laiminga valanda, kurios metu alkoholiniai gėrimai kainuoja pigiau.

Kodėl aš norėčiau, kad kas nors iš mano nubažnytėjusios šeimos narių būtų pakeitę savo sekmadienio ryto užsiėmimus, kad galėtų stebėti šitą Mistinio Kristaus Kūno susirinkimą? Paskutinė vieta, kur aš norėčiau vėl juos supažindinti su Dievo garbinimu, būtų šita pusiau tuščia bažnyčia, kurioje šaltais dantimis renkamos aukos ir kurioje visiškai neatsispindi, kas ir kodėl krikščionių bendruomenė turėtų būti, kuomet ji susirenka švęsti sekmadienio šventų Mišių.

Tuo pat metu prie blyninės entuziastinga minia suformavo netrumpą eilę žmonių, laukiančių, kuomet galės į ją patekti. Blyninėje... Hmm... blyninėje duoda blynus. O mes turime Gyvojo Dievo Žodį. Kas negerai su šiuo vaizdeliu?

JŪSŲ GALIMYBĖ NR. 1

Savo knygoje „Mėgautis iki mirties“ Neil Postman kritikuoja žinių vedėją, kuris, pusvalandį kalbėjęs ir rodes apie įvairius nužudymus ir nelaimes, kviečia žiūrovus įsijungti žinias rytojaus vakare. Postman klausia: „Kodėl? Dėl dar daugiau blogų žinių?“ Kodėl žmonės turėtų eiti į bažnyčią arba *sugrįžti* į bažnyčią, jeigu savaitė po savaitės jų patirtis yra ne tik kad nemaloni, bet dar ir užgauli? Kodėl turėtume kaltinti juos, kad jie susiranda kitų dalykų kuo užsiimti?

Amerikoje organizuota akcija pakviesti nepraktikuojančius katalikus „sugrįžti namo“, bet ar buvo atsizvelgta, į kokius namus juos kviečiame sugrįžti. Jeigu tuose namuose jų niekas nelaukia, tai kam juos kviešti, ar tai nėra dar vienas išvaymas?

Sekmadienio Mišių patirtis yra „galimybė Nr. 1“ žmonėms vėl atrasti ryšį su bažnyčia. Ir beveik visi, kurie pirmą kartą susiduria su bažnyčia, tą daro sekmadienį. Per tą neilgą laiką jie nusprendžia, ar yra verta čia sugrįžti, ar ne. Ir jeigu patirtis yra bloga ir nuobodi, jie nesugrįš.

Kalbant apie tai, mūsų Timonijaus parapijoje sekmadienio patirčiai buvo skiriama labai mažai dėmesio. Netgi po to, kai mes supratome savo misiją, ir nemažai pasistūmėjome kryptingo jos įgyvendinimo link, mes vis tiek buvome praleidę šį punktą. Apie sekmadienio šventąsias Mišias galvojome paviršutiniškai. Giesmės buvo tokios, kokias vargonininkė norėjo groti; Mišias aukojantys kunigai kalbėjo, kas jiems tuo metu atrodė įdomu ir svarbu; o kas labiausiai rodė, kad mums savaitgaliai nėra patys svarbiausi, – daugelis iš mūsų persona-

lo savaitgaliais nedirbo. Jie per daug buvo užsiėmę nuo pirmadienio iki penktadienio, kad jiems dar rūpėtų sekmadienis.

Ir kas blogiausia, mes ne tik kad patys nevertinome savaitgalių, mes lengvai juos atiduodavome kitiems. Kas tik norėjo, tas galėjo jais pasinaudoti (kad tik mums būtų mažiau darbo). Iš tiesų bet kas galėjo sekmadienio rytą ateiti ir gauti visą dėmesį sau: skautai galėjo pardavinėti sausainius, jaunimo grupė – pyragus, Kolumbo riteriai – kviešti naujus narius, moterų klubas – skelbti apie savo madų šou. Ir žinoma, kad ir ką jie bedarytų, tai reikė plakatais apklijuotas duris ir žmonių erzimą su savo informacija po Komunijos per skelbimus. Be to dažnai mūsų parapija ir joje esančiomis patalpomis naudodavosi ir *savo* renginius vesdavo kokios nors atvažiavusios grupės. Mes netgi turėjome vaikų dramos grupę, kuriai vadovavo nebažnytiniai žmonės, o parapijai tai buvo papildomos pajamos. Visa tai nukreipė mūsų dėmesį ir energiją nuo to, į ką mes turėjome būti tą dėmesį sutelkę.

Vienas svarbiausių mūsų naujosios strategijos sprendimų buvo paskelbti karą visiems tiems dalykams, kurie atitraukia mūsų personalą ir išteklius nuo savaitgalių. Mes netgi nusprendėme nebedaryti daugelio dalykų, kuriuos darėme, kad galėtume visą dėmesį ir jėgas sutelkti į savaitgalį. Palaimintasis popiežius Jonas Paulius II mokė labai paprastai: „Eucharistija kuria Bažnyčią“. Bažnyčia kuriama ir auga per Eucharistiją ir brandūs katalikai supranta, ką jie duoda ir ką jie gauna per Eucharistijos šventimą. Jie teisingai laiko šv. Mišių auką pačia brangiausia dovana. Nes joje yra maitinami ir tampa mokiniais.

„Eucharistija yra mūsų tikėjimo santrauka ir visuma,“ – sako popiežius Benediktas XVI.

Bažnyčios tikėjimas yra iš esmės eucharistinis tikėjimas ir maisto sau pirmiausia gauna ant Eucharistijos stalo... Todėl altoriaus sakramentas visada yra Bažnyčios gyvenimo centre; Eucharistijos dėka Bažnyčia vis iš naujo gimsta. Juo gyvesnis Dievo tautoje eucharistinis tikėjimas, juo karščiau ji dalyvauja Bažnyčios gyvenime sąmoningai laikydamasi Kristaus savo mokiniams patikėtosis misijos.

Popiežius Benediktas XVI
Posinodinis apaštališkasis paraginimas *Sacramentum Caritatis*

Tačiau būkime atviri. Dauguma žmonių šiandien ateinančių į bažnyčią nesupranta Eucharistijos ir paprasčiausiai į ją neįsijungia. O daugelis kultūrinių mūsų bendruomenės katalikų, kurie net neateina į Mišias, paprasčiausiai visiškai nebesuvokia Eucharistijos ir dalyvavimo joje reikšmės. Jie tiesiog išjungia Bažnyčią. Ir nesvarbu kaip gražiai ir ištikimai mes švęstume šventąsias Mišias, tai jų nesugrąžins. Liūdnas dalykas, kurį atradome kalbėdamiesi su buvusiais katalikais, persikėlusiais į evangelines bažnyčias, yra jų beveik vienodas pasiteisinimas: „Mes tik nesijautėme maitinami“.

Kad galėtume pradėti keisti šią situaciją mūsų bendruomenėje, mes ėmėme žvelgti ne tik į Mišių liturgiją, bet ir kitus savaitgalio patirties aspektus, kurie galėtų turėti svarbią įtaką nubažnytėjusiems ar naujiems žmonėms mokinytės kelyje. Kadangi buvome kritikuojami ir neteisingai charakterizuojami šiuo klausimu, norime būti labai aiškūs: šventosios Mišios yra mūsų parapijos ir mūsų sekmadienio garbinimo centras. Tai, apie ką mes kalbame, yra paprasčiausiai pripažinimas, kur žmonės yra, *sutikti* juos ten, kur jie yra, *tam*, kad galėtume efektyviau ir sėkmingiau juos palydėti į pilnesnį supratimą ir Eucharistijos šventimą. Mes pradėjome galvoti apie sekmadienį iš pražuvusių žmonių perspektyvos.

Ką tai reiškia? Iš esmės keletą dalykų. Šiame skyriuje kalbėsime apie du dalykus, kurie pirmiausia paveiks jūsų svečius. Jei tuos dalykus darysite gerai, jūs jau kur site gerą sekmadienio patirtį.

MUZIKA YRA VANDUO

Žvelgti į sekmadienio patirtį iš pražuvusių žmonių perspektyvos reiškia... muziką! Sekmadienio patirtis turi būti tarsi kelionė, kurios metu keleiviai emocijame, protiniame ir dvasiniame lygmenyse perkeliame link Dievo dalykų. Amerikos vyskupų konferencijos laiške „Giedokite Viešpačiui“ sakoma:

Dievas dovanuoja savo žmonėms giedojimo dovaną. Dievas apsigyvena kiekviename žmoguje ten, iš kur kyla muzika. Iš tiesų Dievas yra giesmės kūrėjas ir yra artimas, kuomet žmonės gieda Jo giesmę. Šauksmas, kylantis iš mūsų gelmių, muzika yra kelias, kuriuo Dievas pakylėja mus į aukštesnių dalykų erdves.

Norime pasakyti, kad muzika yra vanduo, kuriuo plaukia mūsų patirties laivas. Muzika padaro tai, ko žodžiai vieni patys negalėtų padaryti. Ji gali išreikšti prasmę ir jausmą, kurių vien žodžiai negali perduoti. Daug labiau negu bet kurie kiti sekmadienio patirties bažnyčioje elementai, muzika yra tai, kas paliečia ir keičia žmonių širdis į gera ar į bloga. Istoriskai Gimimo parapijoje muzika buvo problematiškas dalykas.

Kaip būdinga ir daugelyje kitų parapijų, savaitgalio Mišių muzika turėdavo keletą pasirinkimų: keliose Mišiose giedodavo tik vargonininkas, vienos Mišios buvo choro ir vienos, palaiminčiausia, buvo vadina-

mos „tyliosiomis“. Niekas, ir aš iš tiesų tai turiu galvoje sakydamas, *niekas* negiedodavo. Jeigu kas nors žmonėse giedodavo, žinodavai, kad jie yra iš kitos parapijos. Ir visi žiūrėdavo į tą žmogų laukdami, kada jis užtils arba išeis. Nenuostabu, kad pačios populiariausios savaitgalio Mišios buvo tos, kuriose niekas negiedodavo.

Savo veiklos pradžioje sukvietėme parapijiečių susirinkimą, kuriame norėjome aptarti esamą situaciją. Nors dauguma žmonių buvo visiškai abejingi parapijos reikalams, tą kartą tie, kurie atėjo, daugiausia skundėsi muzika ir giedojimu. Turėjome sutikti su dauguma dalykų, kuriuos jie sakė. Mūsų muzika buvo baisi ir nenuostabu, kad sekmadienio patirtis bažnyčioje buvo taip pat baisoka. Ir tai žmones pykdė.

Norite žinoti, kaip mes sprendėme šią problemą? Niekaip. Mes nenorėjome užgauti niekieno jausmų, taigi nieko nedarėme du metus. Ir tada, kada patys jau nebegalėjome to išverti, kada netgi *mes patys* nenorėjome eiti į savo bažnyčią klausytis to triukšmo, mes išdrįsime padaryti neišivaizduojamą dalyką: pasikalbėti su vargonininku ir choristais. Susėdome su jais ir pradėjome kalbėtis apie giedojimą ir muziką. Gaila, nors tai nėra nestebina, daugelis jų visai priešinosi mūsų kišimuisi, ir atrodė labai skaudu bet ką toliau daryti.

Ilgainiui mes pasamdėme muzikos vadovą, kas atrodė kaip didelis žingsnis, nes perkėlėme savo problemą į profesionalų lygmenį, ir kas svarbiausia, galėjome visą tą reikalą užkrauti ant to žmogaus. Tačiau tai nesuveikė. Žmogus buvo nuostabiai talentingas ir mūsų parapijiečiams teko išklausti patį didžiausią diapazoną jo muzikinių gabumų ir pomėgių. Kai bendruomenė prašė paprastesnių ir aiškesnių giesmių, jis priešinosi atsakydamas, kad tai nėra sveikinimų koncertas, ir vietoj to, kad padėtų išspręsti mūsų problemą, jo elgesys dar labiau padidino visą dramą. Išsiskyrimas rodėsi neišvengiamas, tačiau mes sugebėjome dar du metus tai tvirti ir daryti, ką galėjome daryti.

Kalbant iš mūsų patirties, bažnytinės muzikos problemiškume dažnai didelė problema yra patys muzikuojantieji. Dažnai vargonininkai, kurie save laiko profesionaliais vargonininkais, buvo aukštos klasės ir didelių poreikių asmenybės. Kai kurie iš jų save įvertindavo aukšta kaina, nesilaikydavo parapijos nustatyto biudžeto ir sunkiai sutardavo su kitais žmonėmis. Kartais jie netgi demonstruodavo cinišką elgesį sakydami: „Aš darysiu, ką aš noriu daryti, ir jūs man už tai mokėsite“. O tie, kurie tai darydavo savanoriškai ir be mokesčio, dar labiau save aukštindavo ir reikalavdavo dar daugiau dėmesio. Vienu ir kitu atveju atrodė, kad bažnyčios muzikinėje dalyje svarbiausi buvo tik patys muzikuojantieji.

..... Tęsinys kitame numeryje

Sveikiname Ritą Juozėnaitę, Vytauto Didžiojo universiteto Gamtos mokslų fakulteto magistrantę, baigusią aplinkosaugos organizavimo studijas, apsigynusią baigiamąjį darbą tema „Su oro tarša susiję žalos kaštai Lietuvoje: pokyčių analizė 1990–2012 m.“

BENDRUOMENĘ SUBURIANČIOS PAMALDOS UPYTĖJE

Upytės parapijos sielovados pagalbininkė s. Inga

Gegužės mėnesį Upytės žmonės aplankė ne tik motinos diena, paukščių giesmė, žemdirbystės darbų gausa, bet ir tylus, girdimas tik širdyje, Jėzaus, Dievo Sūnaus, kvietimas: „Ateik, suklypk ir pasimelsk. Priimk į savo širdį Mano, o kartu ir tavo motinėlę Mariją“. Ir šis kvietimas buvo išgirstas ir priimtas. Kiekvieną vakarą, o sekmadieniais po šventų Mišių, mūsų bažnytelėje skambėjo litanijos, skirtos Švenčiausiajai Mergelei Marijai, žodžiai, kuriais Ją garbinom, Jai dėkojom ir meldamiesi Jos globai pavadėm save, mūsų artimuosius bei visos parapijos žmones.

Mergele ištikimoji, melski už mus!... Ligonijų sveikata, melski už mus! Nusidėjėlių gynėja, melski už mus! Nuliūdusiųjų paguoda, melski už mus! Krikščionių pagalba, melski už mus! Karaliene šeimos, melski už mus! Karaliene taikos, melski už mus!

Šios maldos žodžiuose galime atrasti kiekvienas save, ypač tuomet, kai įvairiose nelengvose gyvenimo situacijose pasijaučiame silpni, maži ar pažeidžiami. Švenčiausioji Dievo Motina, visuomet esanti šalia, tuomet pasilenkia prie mūsų užtardama mus pas Dievą. Mus, kurie kiekvieną vakarą būriavomės prie bažnytelės, bendravome, dalinomės kaip gyvename... Artėjant septintai valandai skubėjome į vidų, kur vieningai maldoje kreipėme savo širdis į Mariją, Dievo ir mūsų Motiną. Juk kas geriau supras, paguos ar užtars, jei ne Mama, kuri ne tik šį mėnesį klausėsi mūsų maldu, bet ir pakvietė mus garbinti savo Sūnaus Dieviškąją Širdį birželinėse pamaldose. Tikime, kad prasidėjus šiai tikėjimo kelionei Ji mūsų neapleis ir ateityje.

„ŠVENTOJO JONO IŠ NEPOMUKO UŽTARIMU, VIEŠPATIE, NELEISK MAN SKĘSTI NEI GRIEKUOSE, NEI VANDENYJE...“

Svajonė Lapiniauskienė

Jau nuo XVIII a. šiais žodžiais meldė žemaičiai šventojo Jono iš Čekijos Nepomuko miestelio (šventojo, kanonizuoto 1729 m.) užtarimo nuo visokių vandens pavojų. Lietuvoje šio šventojo vardas ypač išpopuliarėjo, nors šiuo metu veikia tik trys šiam šventajam dedikuotos bažnyčios: Grūšlaukėje, Sedoje ir Vadaktėliuose, kuriuose trečiąjį gegužės sekmadienį paženklino istoriškai svarbūs šiam kraštui įvykiai.

Gausiai į titulinis savo bažnytelės šv. Jono Nepomuko atlaidus rinkosi ne tik parapijiečiai, bet ir anksčiau šiame Lietuvos kampelyje gimusieji ar augę kraštiečiai. Atlaidai sutapo su Panevėžio vyskupo Liongino Virbalo SJ parapijos vizitacija. Todėl prie šventoriaus vartų sulaukė savo ganytojo visi sugužėjo į bažnytelę, kur pirmiausiai išklausė Vadaktėlių parapijos administratoriaus kunigo Gedimino Jankūno informacinio pranešimo apie situaciją parapijoje. Šv. Mišių metu vyskupas aštuoniems

Vadaktėlių krašto žmonėms suteikė Sutvirtinimo sakramentą. Septyni Vadaktėlių ir aplinkinių kaimelių jaunuoliai daugiau, kaip pusmetį ruošėsi šio sakramento priėmimui: kassavaitiniuose antradienių susitikimuose gilinosi į tikėjimo tiesas, mokėsi šv. Mišių liturgijos, valė ir puošė bažnyčią, tvarkė parapijos namus, ūkinį pastatą ir jų aplinką, o Sutvirtinimo sakramento priėmimo išvakarėse dalyvavo sutvirtinamiesiems skirtose rekolekcijose Krekenavos parapijoje.

Po šv. Mišių Sutvirtinimo sakramentą gavusieji Justė ir Arnoldas drauge su savo bendramoksliais iš Panevėžio rajono muzikos mokyklos Naujamiesčio skyriaus, vadovaujami mokytojo Audriaus Dervinio, padovanojo atlaidų dalyviams trumpą koncertą. Po to parapijos vaikų, jaunimo ir kai kurių suaugusiųjų jėgomis išvalytame ir papuoštame ūkiniame pastate vyko agapė. Naujamiesčio šaulių būrio šauliai visus norinčius įtraukė į savo parodomąją programą.

O tuo pat metu vyskupas Lionginas Virbalas SJ, ir kun. Gediminas Jankūnas pakvietė Vadaktėlių parapijos pastoracinės ir ekonominės tarybų narius į susirinkimą parapijos namuose. Susirinkimo metu buvo aptarti svarbūs parapijos gyvenimo klausimai.

Ta atlaidų, Šventosios Dvasios išliejimo, maldos ir artimųjų susitikimų diena buvo išskirtinai istorinė šio Kūrėjo dovanotą gamtos grožį išsaugojusio Vadaktėlių krašto žmonėms.

Priėmusieji Atgailos ir Pirmosios Šv. Komunijos sakramentus

2015 m. birželio 6 d. Krekenavos bazilikoje

- ☞ Miglė Belousovaitė
- ☞ Auksė Bistraitė
- ☞ Everina Kvieskaitė
- ☞ Eva Briedytė
- ☞ Lukas Budrys
- ☞ Nikodemas Jakutonis
- ☞ Elinga Karošaitė
- ☞ Gintautė Kriukaitė
- ☞ Aistė Kupreščenkaitė
- ☞ Gabija Mikaluskaitė
- ☞ Julija Mikaluskaitė
- ☞ Gabija Misiūtė
- ☞ Irmantė Navakauskaitė
- ☞ Jurgita Neverauskaitė
- ☞ Auksė Petrauskaitė
- ☞ Gvidas Rajunčius
- ☞ Akvilė Sudvojūtė
- ☞ Simona Sudvojūtė
- ☞ Kornelijus Voras

2015 m. birželio 5 d. Žibartonių koplyčioje

- ☞ Ernestas Čeponis
- ☞ Edita Daktaraitė
- ☞ Lukas Kiškūnas
- ☞ Lukas Kriaučiūnas
- ☞ Rugilė Labanauskaitė
- ☞ Tomas Mikaluskas
- ☞ Valda Marcinkutė
- ☞ Džiugas Šmiginas

2015 m. birželio 7 d. Upytės bažnyčioje

- ☞ Deimantė Šiaudkulytė
- ☞ Agnė Zalatorytė
- ☞ Marius Milevičius
- ☞ Evaldas Svetikas
- ☞ Dovilė Sokaitė
- ☞ Gabija Valatkaitė-Danilevičiūtė
- ☞ Smailys Edvinas
- ☞ Akvilė Tamošiūnaitė
- ☞ Laurynas Batutis
- ☞ Laisvė Liaugminaitė
- ☞ Gytis-Antanas Šaparnis
- ☞ Miglė Mieliauskaitė

Jaunuoliai, kuriems 2015 m. gegužės 17 d. Vadaktėlių bažnyčioje vysk. Lionginas Virbalas SJ suteikė Sutvirtinimo sakramentą

- ☞ Deividas Aleliūnas
- ☞ Artūras Dabranavičius
- ☞ Artūras Endziulaitis
- ☞ Eglė Ožalaitė
- ☞ Darius Ožalas
- ☞ Gabija Staišiūnaitė
- ☞ Justė Virinaitė
- ☞ Arnoldas Virinas

Jaunuoliai, kuriems 2015 m. birželio 13 d. Krekenavos bazilikoje vysk. emeritas Jonas Kauneckas suteikė Sutvirtinimo sakramentą

- ☞ Žilvija Adamkevičiūtė
- ☞ Diana Daunoravičiūtė
- ☞ Rugilė Duliūtė
- ☞ Domantas Kemešis
- ☞ Lukas Krasauskis
- ☞ Samanta Klusytė
- ☞ Diana Naudžiūtė
- ☞ Andrius Survila
- ☞ Nedas Varanauskas
- ☞ Ugnius Baršauskas
- ☞ Kamilė Jasnauskaitė
- ☞ Paulina Svetikaitė

☘ Liepos 19 d. Rodų koplyčioje švėsime **Švč. M. Marijos Škaplierinės atlydus**.
14 val. – šv. Mišios, po jų – šventinė programa.

☘ **Šv. Magdalenos atlydai** Upytėje – liepos 26 d. 10 val.

☘ **Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų (Žolinės) didieji atlydai**

šiemet bus švenčiami rugpjūčio 14–17 dienomis. Rugpjūčio 14 d. – atlydų pradžia, jaunimo diena. Šv. Mišios – 18 val. Atlydus baigsime rugpjūčio 17 d., kunigų ir vienuolių dieną, 12 val. šv. Mišiomis. Detalesnė informacija bus skelbiama parapijos interneto svetainėje, per katalikišką žiniasklaidą.

Kviečiame atvykti!

2015 metų gegužės mėnesio Krekenavos, Upytės ir Vadaktėlių parapijų pajamos

Rinkliavos	Krekenavos, €	Upytės, €	Vadaktėlių, €
Sekmadienio rinkliava (05-03)	491,-	261,-	56,-
Sekmadienio rinkliava (05-10)	145,-	77,-	-
Atlydų rinkliava (05-15)	318,-	-	-
Sekmadienio rinkliava (katalikiškai žiniasklaidai) (05-17)	202,-	82,-	201,-
Sekmadienio rinkliava (05-24)	275,-	155,-	-
Sekmadienio rinkliava (05-31)	209,-	105,-	-

„KAIPGI JIE ĮTIKĖS TĄ, APIE KURĮ NEGIRDĖJO?!“ (Rom 10, 14)

Svajonė Lapiniauskienė, parapijos religinio ugdymo vadovė

Tęsiame atsakymus į klausimus apie jaunųjų parapijiečių pasirengimą sakramentams, remdamiesi Lietuvos Vyskupų Konferencijos 2014 metais parengtomis „Vaikų ir jaunuolių ruošimo Atgailos, Eucharistijos ir Sutvirtinimo sakramentams gairėmis“, Katalikų Bažnyčios Katekizmu ir Bendruoju katechezės vadovu.

Kodėl vaikams, besiruošiantiems Atgailos ir Eucharistijos sakramentų priėmimui, taip svarbu yra išmokti melstis?

Vaikų pasiruošimo Atgailos ir Eucharistijos sakramentų priėmimui laikas turi tapti jų maldos mokykla, nes būtent maldoje vaikas gali rasti asmeninį ryšį su Dievu, taip pat pradėti tikėjimo ir meilės bendrystės dialogą. Bendrystė su Dievu ugdoma tyloje ir vidinėje ramybėje, persiimant maldinga bei kontempliacine (susikaupimo, įsiklausymo į Dievo žodį) laikysena. Visa tai buvo būdinga geriausia maldos Mokytojui Jėzui Kristui, kuris pats, kreipdamasis į Tėvą, Jį garbino, aukštino, dėkojo, prašė, stebėjosi, vaikiškai Juo pasitikėjo. Tokie jausmai atsispindi ir maldoje „Tėve mūsų“, kurios Jėzus išmokė savo mokinius ir kuri yra kiekvienos krikščioniškos maldos pavyzdys. Vaikai taip pat yra mokomi melstis skirtingomis maldos išraiškomis: Dievo šlovinimo ir garbinimo malda, kartu priimant Jo siunčiamą laiminimą; dėkojimo malda; prašymo malda; užtarimo malda, prašant ko nors kitiems. Iš širdies gelmių kylančiai maldai reikia paties vaiko nuolankumo ir savęs, kaip Dievo (ne tik tėvų) vaiko, pripažinimo.

Kokio amžiaus vaikai gali ruoštis Atgailos ir Eucharistijos sakramentų priėmimui?

Atgailos ir Eucharistijos sakramentų priėmimui gali būti ruošiami Krikštą priėmę bei turintys reikiamą subrandimo amžių vaikai, kurių tėvai ar teisėti globėjai pareiškė norą ir sutikimą, kad jų vaikai būtų ruošiami sakramentiniam Katalikų Bažnyčios gyvenimui. Priimti Pirmosios Šv. Komunijos sakramentą gali 10 metų amžiaus ir vyresni vaikai. Nekrikštyti vaikai gali būti ruošiami kartu su kitais vaikais, bet prieš Krikštą drauge su jų tėveliais ir krikštateviais turi dalyvauti keliuose papildomuose susitikimuose, kuriuose būtų supažindinami su Krikšto liturgija ir įsipareigojimais, kuriuos priims Krikšto metu.

Koks yra tėvų ar globėjų vaidmuo, jų vaikams ruošiantis Atgailos ir Eucharistijos sakramentų priėmimui?

Tėvai ar globėjai yra pirmieji ir pagrindiniai savo vaikų auklėtojai. Tėvų šeimoje gali būti teikiamas pats tikriausias krikščioniškojo gyvenimo liudijimas. Todėl mažo vaiko tikėjimo prabudimas šeimos aplinkoje yra nepakeičiamas jokia kita katecheze už šeimos ribų. Santuokos sakramentu tėvai gauna ir malonę, ir atsakomybę krikščioniškai auklėti savo vaikus, jiems liudyti ir perteikti ne tik žmogiškąsias, bet religines vertybes. Katechetai atlieka pagalbinį vaidmenį, prisidedami prie šeimoje vykdomo ugdymo proceso ir tikėjimo perdavimo.

Taip pat būtent tėvai ar globėjai ir pareiškia norą ir sutikimą, kad jų vaikai būtų ruošiami sakramentų priėmimui. Todėl jie turi aktyviai dalyvauti vaikų ruošiant sakramentams, nes tik tada šis ruošimas bus vaisingas. Tėvai ar globėjai palaiko savo vaikus pastoviu savo šeimos dalyvavimu šv. Mišiose.

Vykdamas vaikų sakramentinę katechezę, paraleliai turi būti įgyvendinama ir jų tėvų ar globėjų katechezė, kuri padėtų jiems pasiruošti savo vaikų sakramentų priėmimui, patiems atnaujinti tikėjimo žinias, įgyti naujos tikėjimo patirties, aktyviau įsitraukti į savo parapijos bendruomenės gyvenimą, dalyvaujant šv. Mišių liturgijoje, maldos grupelėse, susitikimuose, kursuose.

Kadangi tėvų ar globėjų pareiga yra pasirūpinti, jog jų vaikai būtų paruošti sakramentams, besirengiančiųjų sakramentams vaikų šeimos turėtų prisidėti prie pasirengimo programos išlaidų bent dalinio padengimo. Tėvai ar globėjai, negalintys skirti aukos už vaikų paruošimą sakramentams, yra prašomi kreiptis į parapijos kleboną dėl dalinio ar pilno pasirengimo sakramentams programos išlaidų padengimo iš parapijos lėšų.

Kur ir kada vyksta vaikų ruošimas Atgailos ir Eucharistijos sakramentų priėmimui?

Vaikų ruošimas Atgailos ir Eucharistijos sakramentų priėmimui turi vykti parapijoje, ten, kur gyvena vaiko šeima. Išimties tvarka galima šiems sakramentams ruošti ir juos priimti ir kitoje parapijoje. Katechezės užsiėmimai negali būti vykdomi tikybės pamokų metu. Parapijos bendruomenė, regima tikėjimo liudijimo vieta, turi su meile ir pagarba priimti kiekvieną katechezėje dalyvaujantį vaiką, rūpintis jo tikėjimo ugdymu, sukurti tam tinkamą aplinką. Sakramentams gali būti ruošiamasi parapijos bendruomenės patalpose, parapijos namuose, katechezei skirtose klasėse. Tose bažnyčios patalpose, kuriose yra švenčiama Eucharistija, katechezės užsiėmimai nevykdomi. Išimtis – tos užsiėmimų temos, kurios yra susijusios su bažnyčios erdve, liturgija ir pan. Siekiant sukurti saugią, jaukią ir tikėjimo liudijimui tinkamą aplinką, vienoje pasiruošimo sakramentams grupėje turėtų būti ne daugiau kaip 20–30 vaikų.

Ruošimosi Atgailos ir Eucharistijos sakramentų priėmimui programos vykdymo trukmė – vieneri mokslo metai. Katechezės užsiėmimai turi prasidėti ne vėliau, kaip paskutinį rugsėjo sekmadienį. Bendra programos apimtis – ne mažiau, nei 25 susitikimai, kurių trukmė – apie 1–1,5 val. Priėmus sakramentus, reiktų suorganizuoti dar 2–3 susitikimus, kuriuose vaikai galėtų apmąstyti sakramentų dėka gautų malonių patirtį ir glaudžiau įsitraukti į parapijos bendruomenės gyvenimą.

Į kitus Jums rūpimus klausimus vaikų ir jaunuolių katechezės temomis stengsimės atsakyti kituose laikraščio numeriuose. Klauskite!

VIEŠPATIES ŽINGSNIAI...

*Ant uolos balta gėlė žydėjo –
nei lietaus, nei saulės jai.
Kaip sidabro lašas ji visa tebevirpėjo –
Viešpatie, tai Tu ten praėjai.*

*Ant šakos paukštelė taip čiulbėjo!..
Nei namų, nei šilko jai.
Kaip sidabro lašas ji visa tebevirpėjo
Viešpatie, tai Tu ten praėjai.*

B. Brazdžionis

... IR ŽODIS Į TIKINČIŲJŲ ŠIRDIS

Rima Balčiuvienė, Šventojo Rašto studijų dalyvė

Viešpaties Esybės prisipildymas yra visur, net ten, kur, atrodytų, neįmanoma. Jo reikšmingumas pačiam nesusireikšminant, tik mokant mylėti ir taip parodant pačius paprasčiausius kelius (o žmogui tampančius labai painiais) į Amžinąjį gėrį, veikia keistai. Svarstome ir abejojame, bandome įtikėti ir išsigąstame savo drąsos, kartais pasirodome naivoki ir nenuovokūs kaip pirmaklasiai... Bet niekas mūsų nebara, kad painiojamės Dievo pasaulio kūrimo istorijoje, terminų ir sąvokų reikšmėse, o Jėzaus skelbtų tiesų ir mokymų esmę suvokiame primityviai. Jau antrus metus stengiamės gilintis į Dievo žodį, tačiau skaityti Bibliją nėra lengva užduotis. Pernai buvo kitaip. Gal todėl, kad šiemet pasikeitė „kursas“ – atėjo naujų dalyvių su labai skirtinga patirtimi. Bet mes jau antrus metus turėjome patyrusį vedlį – kunigą Gediminą Jankūną, radusį būdą grupę ne tik išlaikyti, bet ir praplėsti. Tas „magnetas“ – Dievo žodžio išmanymas ir nuoširdus dialogas, gebėjimas kalbėtis su kiekvienu iš mūsų ir drąsinimas gyventi krikščioniškai. Šventojo Rašto situacijų, posakių, simbolių aiškinimas

padėjo įsisąmoninti asmeninį ryšį su Dievu, priimti jo teikiamas malones, stengtis patiems skelbti Gerąją Naujieną, pasikviesti į susitikimus su Dievu vis daugiau bendruomenės. Tai daryti, pasirodo, yra nelengva. Kaip nelengva kiekvieną trečiadienį, kai vyko užsiėmimai, paaiškinti namiškiams, kaimynams ar bendradarbiams, į kokią „sektą“ įstojome. Bet džiugino tai, kad buvo žmonių, nenumojusių ranka („Neturite, ką veikt, ar ką?“) ir įsijungusių į grupę. Tai savotiškas kiekvieno atėjusiojo išsilaisvinimas, nes Dievo žodis yra aukščiausias ir nekintantis autoritetas visais tikėjimo ir moralės klausimais. Imi suvokti, kad Biblija, pasakodama apie tai, kas buvo, visada pasakos apie tai, kas yra, o Dievo pokalbis su žmogumi yra aktualus tiek, kiek šis atranda save esant dialogo su Aukščiausiuoju dalyviu ir Jo valios vykdytoju. Taip į mūsų širdis ir protus ateina Geroji Naujiena, pilna džiaugsmo ir teikianti vilties – Dievo žodis darosi aiškesnis ir garsesnis. Nebijokime išgirsti mums kalbančio Dievo žodžio, o kad teisingai jį suprastume, manau, rinksimės kitais metais vėl.

VIDINIS IŠGYDYMAS IR JO REIKALINGUMAS

Parengė klier. Aidis Domeikis

Kaip kad mūsų kūnai gali sirgti, taip ir vidinės mūsų asmenybės dalys gali būti sulaužytos – kai kiti žmonės mus atmetė, pravardžiavo, skriaudė, todėl mūsų širdys gali būti žaizdotos. Kai mūsų širdis sužeista, mes atsiliepiame tokiu pat būdu, skaudindami kitus. Labai sunku atleisti mus įskaudinusiam žmogui, o neatleidami sukamės tame pačiame kentėjimų rate. Kaip atleisti? Ar įmanoma išgyti? Kartkartėmis mus galbūt pasiekia informacija apie vidinį išgydymą, vidinio išgydymo pamaldas. Tačiau kas iš tiesų tai yra? Nueiti išdrįsta tikrai ne kiekvienas, bet kai kuriems visgi lieka kirbėti klausimas – gal ir man reikėtų?

Vidinio išgydymo pamaldos Lietuvoje pradėtos rengti 1999 m. Jos taip vadinamos, nes gydamos pirmiausia ne kūno negalios, bet mūsų vidaus žaizdos.

Mes dažnai patiriame dvasinio ir emocinio pobūdžio sužeidimus, kurie kliudo mums gyventi kaip laisviems žmonėms, tad vidinio išgydymo pamaldų tikslas – vidinių, t. y. dvasinių ir psichologinių sužeidimų, kurie tampa kliūtimis gilesniam santykiui su Dievu patyrimui bei krikščioniškam augimui, atpažinimas ir, jei, taip būtų galima pasakyti, – „pirmoji pagalba“ siekiant tų žmonių išgyjimo.

Vidinio išgydymo pamaldos vyksta Vilniuje, Kaune, Klaipėdoje, Šiauliuose, Panevėžyje, Alytuje, Utenoje, Šiluvoje, Ramygaloje, Rukloje, Panaroje (Varėnos raj.). Pamaldose žmogus gali kreiptis užtarimo maldos bei patarimo į maldos komandos narius, priimti Sutaikinimo sakramentą ar pasikalbėti su kunigu bei priimti gydančią Dievo meilę Šven-

čiausiojo Sakramento adoracijoje.

Gydymas buvo svarbi Jėzaus Kristaus misijos Žemėje dalis. Iš evangelijų pasakojimų žinome, kad Jis gydydavo aklus, raupsuotus, paralyžiuotus. Tačiau dažnai Jėzus ligonio paklausdavo, ar jis tiki. Tik po to, atlikus tikėjimo išpažinimą, įvykdavo trokštamasis stebuklas.

Šis pavyzdys parodo, kad pats svarbiausias dalykas yra mūsų tikėjimas, vidinis nusiteikimas. Jėzus yra pasakęs: „Iš vidaus, iš žmonių širdies, išeina pikti sumanymai, paleistuvystės, vagystės, žmogžudystės, svetimavimai, godumas, suktybės, klasta, begėdystės, pavydas, šmeižtai, puikybė, neišmanymas. Visos tos blogybės išeina iš vidaus ir suteršia žmogų“ (Mk 7, 21–23). Šias blogybes yra įprasta vadinti nuodėmėmis, ir jos žaloja mūsų vidų. Jėzus trokšta mus išlaisvinti iš blogio ir tai Jis patvirtino savo mirtimi ant kryžiaus.

Bažnyčia tęsia Jėzaus vykdytą gydymo misiją. Ji siūlo įvairius būdus, kaip išgydyti žmogaus širdį, vidų, dvasią. Vienas iš jų yra išpažintis, kurios metu mums atleidžiamos nuodėmės. Tačiau kartais būna, kad ir po išpažinties mums nesiseka keisti savo gyvenimo, esame prislėgti, kamuojami problemų, kurios trukdo bendrauti su Dievu ir žmonėmis. Tad yra reikalingos papildomos priemonės, kurios padėtų išlaisvinti mūsų širdį. Tokią galimybę ir suteikia vidinio išgydymo pamaldos.

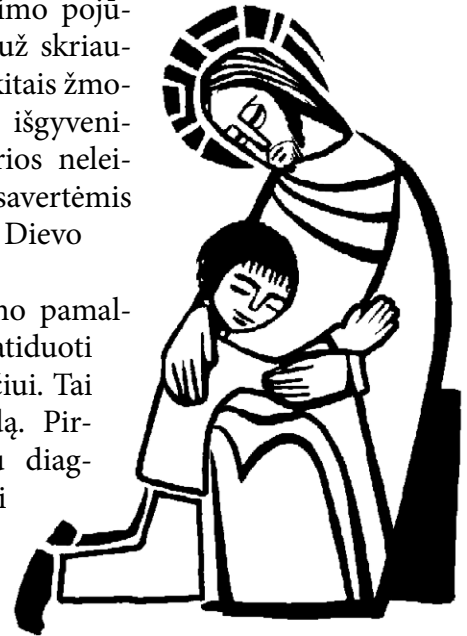
Jei kažkada užsiiminėjome spiritizmu, magija, lankėmės pas būrėjus, ekstrasensus, turėjome ryšių su destruktiviomis sektomis, dalyvavome šėtonui skirtose apeigose ir pan., taip atvėrėme kelią tamsos jėgoms daryti neigiamą įtaką mūsų dvasiniam pasauliui. Ypač didelis pavojus kyla, kai panašių dalykų nesame išpažinę kaip nuodėmės ir apgailėję. Tuomet mūsų santykiai su Dievu ir artimais žmonėmis bus apsunkinti ir užtemdyti, negalės skleistis bei tobulėti.

Taip pat turime ir emocinio pobūdžio žaizdų. Tai dažnai dar ankstyvoje vaikystėje patirtos psichologinės bei emocinės traumos. Baimė mylėti ir būti mylimu,

vienišumo ir apleidimo pojūtis, nenoras atleisti už skriaudą, nepasitikėjimas kitais žmonėmis, nesaugumo išgyvenimas yra bėdos, kurios neleidžia mums būti visavertėmis asmenybėmis, oriais Dievo vaikais.

Vidinio išgydymo pamaldų metu galime atiduoti savo žaizdas Viešpačiui. Tai atliekame per maldą. Pirmiausia yra svarbu diagnozuoti, apčiuopti problemą, kuri kamuoja žmogų, bei nustatyti jos priežastis. Tad prieš maldą vyksta pokalbis su vidinio išgydymo pamaldose tarnaujančiais žmonėmis. Pravartu pastebėti, kad čia yra būtinas maksimalus atvirumas, kitu atveju pagalba nepasieks savo tikslo. Vėliau vyksta malda už problemų kamuojamą žmogų, užtarimas Viešpaties akivaizdoje, patikint Jam vidinius sužeidimus. Svarbu pastebėti, kad gydo ne žmonės, ir net ne maldos, o Šventosios Dvasios veikimas. Šventoji Dvasia gydo mūsų atmintį, kad sugebėtume atleisti, Ji teikia šviesos mūsų dvasios žvilgsniui, kad išmoktume atpažinti nuodėmės šaknis ir jų atsikratyti, Ji apvalo bei sustyguoja mūsų jausmus, kad galėtume turėti paprastą ir nekomplikuotą ryšį tiek su artimu, tiek su Viešpačiu.

Vidinis gydymas yra procesas. Kantrus ir ištvermingas darbas su savimi, gyvenimas pagal Evangeliją, pasitikėjimas bendruomene bei ryšys su Jėzumi ir Šventąja Dvasia yra kelias, kuriuo eidami galime pasiekti trokštamų rezultatų. Daug kas priklauso ir nuo mūsų pačių, kaip sugebėsime pasinaudoti Dievo teikiamomis dovanomis, kad taptume visavertėmis ir išsiskleidusiomis asmenybėmis.

Sveikiname s. Loretą
80-mečio proga.
Te Dievo Apvaizda lydi
ir Mergelės Marija
globoja, kad ir toliau
dosnia širdimi tarnautų
Viešpačiui ir Jo
Bažnyčiai.

Dėkojame visiems prisidėjusiems ir prisidėsiantiems prie parapijos namų įrengimo skolos mažinimo. Teatlygina Dievas už Jūsų dosnumą!

Savo auką galite atnešti į raštinę, įmesti į aukų dėžutę bazilikoje ar pervesti į specialiai atidarytą sąskaitą Panevėžio kredito unijoje:

Pavadinimas: Krekenavos Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų parapija, kodas 191260418, sąskaitos Nr. LT74 5011 0000 1400 2556 LTL., įmokos pavadinimas „Auka ūkinio pastato rekonstrukcijai unikalus Nr. 4400-2324-3381“.

PAMALDŲ LAIKAS

Krekenavos Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų bazilikoje

Sekmadeniais, šeštadieniais 12 val.
Atlaidų 15-omis mėn. dienomis 10, 12 val.
Antradieniais – ketvirtadieniais 8 val.
Penktadieniais 12 val.

Upytės Šv. Karolio Boromejaus bažnyčioje

Sekmadeniais 10 val.

Vadaktėlių Šv. Jono Nepomuko bažnyčioje

Birželio 21 d. 14 val., rugpjūčio 9 d. 14 val.,
rugsėjo 6 d. 14 val. – šv. Izabelės atlaidai.

Krekenavos slaugos ligoninėje

Rugpjūčio 5 d. 15 val.

Švenčiausiojo Sakramento adoracija Bazilikoje
pirmąjį mėn. sekmadienį 9–12 val.
atlaidų 15-ą mėn. dieną 11–12 val.

Ateikite, pagarbinime Viešpatį!

Sudėtinė intencija šv. Mišios už mirusiuosius aukojamos
pirmąjį mėn. ketvirtadienį 8 val. (aukų dėžutė dešinėje
pusėje prie Jėzaus Širdies statulos).

**Marijos legiono narių susirinkimai vyksta šeštadieniais
po 12 val. šv. Mišių. Kviečiame dalyvauti.**

Informacija piligrimams. Dėl apsilankymų bazilikoje
prašome susitarti iš anksto paskambinus į klebonijos raštinę.

2015 M. GEGUŽĘ PAKRIKŠTYTIEJI

Upytės parapijoje

Luknė Marija Smailytė
Jokūbas Smailys
Edvinas Petras Smailys

2015 M. GEGUŽĘ IŠKELIAVUSIEJI Į AMŽINYBĘ

Krekenavos parapijoje

Elžbieta Valickienė, 87 m.
Saulius Indriuška, 42 m.
Katrina Karneckienė, 89 m.
Dalia Mekšrūnaitė, 53 m.
Genovaitė Bartaševičienė, 66 m.
Alfonsas Pimpė, 63 m.
Antanas Barauskas, 75 m.
Veronika Šiukštienė, 80 m.

Prisiminkime
Juos maldose.

Upytės parapijoje

Česlovas Rimgaudas Nižinskas, 74 m.
Andrius Sasnauskas, 72 m.
Janina Marozienė, 89 m.

KONTAKTAI

Klebonas-ректорius kun. Gediminas Jankūnas
Klierikas Aidas Domeikis

Klebonijos raštinė

Bažnyčios g. 18, Krekenava, 38306 Panevėžio r. sav.
tel.: +370 620 20989, (45) 59 32 58
www.krekenavosbazilika.lt
el. paštas: krekenavosbazilika@gmail.com
sąsk. nr. LT457300010002378753
įm. kodas 191260418

Raštinės darbo valandos

I ir VII nedirba
II–VI 9–15 val.

Parapijos referentė ir vargonininkė

Rita Juozėnaitė, tel. +370 656 39249

Krekenavos parapijos zakristijonas

Algirdas Poguzinskas, tel. +370 620 66136

Krekenavos parapijos religinio ugdymo vadovė

katechetė Svajonė Lapiniauskienė, tel. +370 615 53708

Krekenavos Caritas vadovė, „Vilties“ salės administratorė

Akvelina Poguzinskienė, tel. +370 611 88035

Krekenavos parapijos jaunimo koordinatorius, Vadaktėlių parapijos zakristijonas

Kęstutis Lapiniauskas, tel. +370 622 10859

Krekenavos M. Antanaičio gimnazijos Aušrinės draugovės „Skautų“ vadovė

mokytoja Ilona Dauderienė, tel. +370 616 05313

Marijos Legiono Prezidiumo pirmininkė

Aldona Juozapaitienė, tel. +370 616 05378

Krekenavos Gyvojo Rožinio būrelis

Gema Plėštytė, tel. +370 605 81765

Upytės parapijos sielovados pagalbininkė

s. Inga Margevičiūtė, tel. +370 683 95325

Upytės parapijos vargonininkė

Pranutė Adomaitienė, tel. (8 45) 570 616

Upytės parapijos zakristijonas

Juozas Jakubonis, tel. (8 45) 555 537

Upytės Caritas vadovė, šarvojimo salės administratorė

Janina Bagdanskienė, tel. +370 657 72094

Ekstraordinariniai Komunijos dalintojai

Bazilikoje: Kęstutis Lapiniauskas

Nešti pas ligonius: Ramutė Valikonienė, Angelė Pranaitytė

Upytės bažnyčioje: Tadas Grybas

2015 M. GEGUŽĘ SUSITUOKUSIEJI

Krekenavos parapijoje

Jovita Kisielytė ir Mantas Kiškis

Vaida Eliašaitytė
ir Tomas Radinas

Deimantė Girdauskaitė
ir Andrius Danielius

Eglė Pumputytė
ir Dovidas Breivė

Sveikiname!